

Przypowieści o wolności

MINIATURY
SŁUPSKIE

Wiesław Ciesielski

Baltic 1989

WIESŁAW CIESIELSKI

Przypowieści o wolności

© Copyright by Baltic, Słupsk 1989

Oleńce

Wydanie 200 + 20 egz.
Wydanie I

Wydawnictwo Literackie — Baltic

SŁUPSK 1989

Redaktor
Paweł Janicz

Redaktor techniczny
Wiesław Ciesielski

115 C Reg 821

~~145589~~

884-1

145589

© Copyright by Baltic, Słupsk 1989

Nakład 500 + 50 egz.
Wydanie I

Ptak śpiewał we wnętrzu świata
świat wypłuł ptaka
aby powstała jeszcze jedna gwiazda
a śpiew rozbrzmiewał wciąż w człowieku
i wtedy człowiek
zbudował swój kaminny dom
aby nie słyszeć głosu wszechświata
w najgłębszej z piwnic
składał swoje bogactwa
mógł kupić drugi dom
innego człowieka
lecz nie mógł kupić śpiewu ptaka

gdy dom został zburzony
starzec zapłakał
zrozumiał że jest za późno
aby urosły mu skrzydła

Dokąd droga prowadzi
tamędy pójdziemy
zakopałem w ziemi skarb
pamiętkę rodzinną
starą szablę która pamięta powstanie styczniowe
tylko przypadek sprawił
że nie obcięła carowi głowy

przez sen jawi się pradziad
który nigdy nie miał kataru ani grypy
byłem u proroka - mówi
kaleka ale wyznał
że Polska będzie wolną

rozpięty horyzont na biegunach
kraina pod palcami napięta jak płótno
namaluję portret matki
by powiedzieć wszystko

© Copyright by Baltic, Słusk 1989

Nakład 500 - 50 egz.
wydania I

Gdybym był pewien
że to życie którego pragnę
jest jak żar co spopieleje
gość co zapukał
już odszedł

5

czego więc chcę czy zimnym
okiem spoglądać przed siebie
może ktoś zburzy
szarość dni
aby sens się wyostrzył jak szabla

wszystkie głosy
ptaków ludzi i psów
wymieszane tak że nie odróżnię
ziemia wydaje na świat milczenie
i tłumnie idziemy gdzie nasi ojcowie
wznosili krzyże
na świadectwo prawdzie

6

Moja ojcowizna to przestrzeń
na wysokości pierwszego piętra
ograniczona czterema ścianami
okna o spękanej skórze farby
piec kaflowy w kącie który dawno już ostygł
nikt tu nie mieszka

wszedłem po skrzypiących schodach
otworzyłem kłódkę
pod oknem leżało krzesło kaleka
włożyłem połamane do pieca
ślepą zapalką roznieciłem ogień
będzie się palił
do końca życia

Głos wołającego na pustyni
karawany poszły inną drogą
tylko Mały Książę rozmawia z wężem
ktoś gra na harfie moich żeber
depcze mnie złożonego do modlitwy

7

wszystko to nic
dzikie róże i pnącza
może to tylko włosy i dłonie goniące
za dotykiem
ja też mam swój nocny lot
daleko za głosem
tłucze się serce

pozволь mi zamknąć oczy
bym wrócił do swej prawdy
jak Mały Książę do swej róży

W locie ku ziemi najciszej upada
liść
czyli cała wieczność -
dotknąć ustami ciepłego butwienia

dokąd mamy odejść ze spalonych domostw
czy z rozgrzebanych kijem mrowisk
na nas już czas
musimy się wgryzać kornikiem lat
w ciche i małe sprawy

rozramiona krzyża ze znakami krwi
nic nie mów - zatykasz mi usta
takie zbrodnie należy przemilczeć

na nas już czas
ostatni dzień karnawału musimy iść
na pustynię

Cztery stopnie poniżej zera
 kałuże pokrawają się cienkim lodem
 a kiedy wzbiera myśl
 aby z trzaskiem pęknąć jak kra
 pod naciskiem buta

kto nasze winnice i cudowne ogrody
 zdeptał
 pozostawiając płacz matek
 lawinie strachu

czterdzieści stopni poniżej zera
 zaglądało w oczy wygnarńcom
 serca pokryte cienką warstwą lodu
 aby przetrwać
 długo szukali raj

gdybyśmy poznali dokładnie świat
 nie odkryłbyśmy niczego
 zaniepokojona fala nie rozrywa
 nasyczonej mądrym głębi
 gdybyśmy poznali
 choć sekundę trwania

Chciałbyś oblicza swojego
ale czarnoziem nie jest zwierciadłem
nie zapalisz blasku w wygasłym spojrzeniu
tych o których tak niewiele pamięta
dźwiękoszczelny wszechświat nie zdradzi
każni w jakiej zginęli
bezbронni i niewinni

chciałbyś sprawiedliwości
od kogo jej żądać
czy tylko od Boga
Matko którą zabito strzałem w tył głowy
od kogo żądać
prawdy

Gdybym poznał dokładnie
znaki twojej dłoni
w której zagrzałem pocałunek
w tęsknocie za życiem
tak ulotnym co nierealnym
mniejsza z tym
co wprawia w drżenie
gdybym żył kilka set lat wcześniej
byłbym barbarzyńskim królem
ubranym w muszle i koraliki

zostanie to i owo
matki wypatrujące spełnienia snów
o synach potężnych jak skały
niepokój bioder
poczęcie
i przywracanie ziemi tego co do niej
należy

gdybym poznał dokładnie śląd
na mokrym piasku
zanim morska fala nie rozmyje
nasycony magmą nieba
gdybym poznał
choć sekundę trwania

Nogi pielgrzyma są jak święta księga
pod nimi miliony śladów
wokół rozległy krajobraz
oddale w których dnieje
kur po raz wtóry zapiał
a ty ciągle szukasz tego co wydał
on się powiesi
to przesądzone

tylko gdzie znajdują Cyrenejczyka
wszyscy poszli do fabryk
nikt dzisiaj nie przyjdzie
wyrok wykonają zaocznie
tak jak co dzień
od dwóch tysięcy lat
nogi pielgrzyma są jak ściana płaczu

Wracaj do mnie błękitnie nieba
świta
to wspaniałe w snach i przebieśnionych
budzić dzień
smutnie się czuję na brzegu morza
zapominam że jestem człowiekiem
tak bardzo to potrzebne
by wrócić do kamiennego molocha
a może nie wrócić

przepływają fale przeze mnie
ziarenka piasku i żarłoczne mewy
niegdyś byłem w takim ogrodzie
gdzie kwiaty rosły w powietrzu
jak ptaki

Kto przede mną zagra ten dramat
kpiarz co może za dolara płakać
czy tragiczny co może się upić
bez grosza
a tak żywe
a tak martwe słowa
przy zamkniętych oczach przy napełnionej
sali

być tak silnym by wypowiedzieć kwestię
słowo po słowie
a resztę dograć milczeniem
istoty ledwie człowiecze
nie wypowiedzą tego dokładniej
jak płomień ogarka
za chwilę ustanie światłość
choć kiedyś nastąpiła

tchnienie życia
dziecię
co osładza ból rodzenia
jawiąc się jak kwiat
dojrzeje w owoc
kto przede mną zagra ten dramat
władzy nad życiem

Jesteśmy jak krety
żyjący po omacku
głupcy o napełnionych wnętrznościach
patrzący z osłupieniem na wydarzenia
świata

niewolnicy własnych dłoni
dokąd ten kierat się obraca
dziecię płaczące w objęciach obłoków
ukołysać od wschodu do zachodu
kulę ziemi
a Chrystus przy drodze
w kapliczce się modli
czas na ukrzyżowanie

pochowań biały całuny
i ranki okrad
choć w dłońiach ciągle pulsuje
ptak

Kiedy kamień przydrożny zaśpiewał
wiedziałem że nadszedł czas
dotarcia do korzeni darni
aby przemówiły

tak też się stało

ogarnęło mnie jednak ogromne zdziwienie
gdy przekonałem się że nikt nie przyszedł
wszyscy poszli oglądać walkę byków
nikogo już nie interesowało
kto zamordował Prawdę

przecież złożyli się wszyscy na wieniec

Otwieram okno
do pokoju wpada ptak
szamocze się rozбивa o ściany.
wyciągam dłonie
by mu pomóc
i wtedy pęka mu serce

pochowam białe szaty
martwe słowa i gesty
pójdę alejami chorej wiosny
żyjmy
sto lat
kobieta która idzie przede mną
zabiła swoje dziecko
musi być głucha
inaczej słyszałaby na pewno
jak w brzuchu wołało
mama

pochowam białe całuny
i zamknę okno
choć w dłoniach ciągle pulsuje
ptak

Chłodno ktoś kiedyś nadał życiu sens
wielu porwało się na tę prawdę
mimo wszystko Bóg jest u siebie
tylko ja jestem bezdomny

chłodno ktoś kiedyś nadał życiu sens
drzewo zasadził na pustkowiu
świat się zakorzenił
by wielkie tworzenie
ogarnęło jak najwięcej nieba

chłodno ktoś kiedyś ogłosił się
carem
a potem ogłoszono powszechne
porozumienie narodowe
odpowiedzialności

Zaprotestujmy przeciwko ślepotie widomych
głuchocie słyszących
przeciwko tym
którzy nabrali wody w usta

19

i gdy powróci syn marnotrawny
będziemy się radować i świętować
wierząc
że nikt nie wbije nam noża w plecy

To co w tobie życie złamie
po stokroć się zrośnie
lecz to co byś zniszczył wokół siebie
nie odbudujesz nigdy

pod narzuconą warstwą ludzkich powiązań
przetwarzają ciemność swojego wnętrza
słowa i czyny

cień krzyża od wschodzącego słońca
wraść głęboko w ciało

a gdy z twoich rąk
zostanie już tylko ziemia
z twoich oczu zostanie już tylko
blask świateł
zrozumiesz

że twoje zasługi w proch przemienione

Słyszałem krzyk ściętego drzewa
tak nawet człowiek nie kona
słyszałem śpiew zbitej lodem rzeki
dotykałem płatków śniegu
patrzyłem w niejedne oczy

21

czy można w milczeniu mijać
jakiegoś człowieka
bez uścisku ręki i słów powitania
czy można skrytobójczo zabić

słyszałem rozkwit jabłoni
pękanie delikatnych główek kwiatów
na długo wcześniej
zanim ugryzłem pierwszy kęs
dojrzałego owocu

Gdy zrozumiałem własną obecność
wiedziałem doskonale
że przestanę już gonić za tym wszystkim
co potrzebne na codzienną śmierć

zawsze miałem kogoś przy sobie
śledził podpowiadał i nigdy nie był zadowolony
tego dnia postanowiłem zabić mojego szpicla
wszystko przygotowałem
lecz nie przyszedł jak zawsze
dowiedziałem się tylko że jest ciężko chory
i nikogo nie oczekuje.

Powietrze łapię jak ryba
zdeptano mi oddech dobito wiosłem
horyzont ukrzyżowany za mnie
abym dopatrzył się sygnałów ziemi
odległej przystani lub tak bliskiej
że można by ją ominąć

23

codziennie z podobną zaciętością
staram się nie myśleć
o tym jak zacieram za sobą ślady sensu
jak odważnie wchodzę w pustkę
nie czując się zagubionym

otwieram zgorączkowane okna
ten mroźny powiew ten stalowy
kolor rozpłászczonego śniegu
nigdy nie zrozumieć że wokół mnie
mieszkają tacy sami szaleńcy
życia

Miękkość ramion w tańcu motylim
zielone winogrona na poletku ciała
świt horyzontem trafiony jak nożem
wszystko
nabrzmiąte potokiem słów i znaczeń

gdy umrę
jaki ciężar dane mi będzie dźwigać
czy to wszystko co uniosłem za życia
będę musiał położyć z powrotem

porzucony
w środku samego siebie
nie muszę być ptakiem
mogę być kamieniem

Pałacu kwitnącej jabłoni
ustami dotykam twojego rozkwitu
zanim nabrzmiejesz owocem
i pierś wzbierze pokarmem
ślepe szczenię dotknie słodkiego sutka
przyjdzie mi błąkać się wśród swoich
szukać przyjaciela

25

pałacu kwitnącej jabłoni
jak cudownie w tobie mieszkać
drewniane słoje zapisane na twarzy
o czym myślisz Olerko
że najtrudniej czyta się taniec pszczoły
powracającej do ula

mokre płatki kwiatów
oblepiają gałęzie ramion

Brzask przelewa się przez palce
innego światła nie będzie
nie stukajcie w okna
paraliżuje schody zastyga lawa
już dawno ucichły wulkan
zamarły gest ruch głową
w powietrzu
nad samym miastem zaciemnionym
przed spojrzzeniami
umierają znaki tożsamości

odbić się nogami o ostatni grunt
powrócić z szaleństwa do sensu kroków
rytmicznie i uparcie wdeptywać ciało
ugniatać więdnącą ziemię
oczyszczać zatęchły oddech
dla wzniosłego celu - zdobycia
sensu dna

Siadam przy stole wznoszę mętny toast
obecność narasta słój po słój
do granicy bólu wsłuchany w drewno surowe
w tym domu piana się nie słyszy
kończąc w sobie do warg przytykam
chłodne ostrze zawieszam pod lampą
doprawdy drewno takie ciepłe
jakbym ciało całował

27

a na tamtym świecie skonał trzeci kur

Zostaliśmy sami na placu bitwy
ty ze słońcem w rogach ja z kawałkiem żelaza
nadzy w półcieniach widzów
uderzyliśmy przez siebie
zabulgotała krew
wlokąc swoje wnętrzości upadliśmy wzajemnie
do kolan
aby wymodlić przebaczenie

ile mądrości by z tego pozostało
gdyby nie posypano areny morskim piaskiem

żądacie śmierci niemi widzowie
nawet nie podejrzewacie
że stygnące cielsko byka
przyniosło wam do stóp
słońce
pełne tętniącej krwi

U pokorzyli galopu tętniącą krew
stygnący w żyłach trupi sens
odwagę tłącą się powoli
jak twarz z gazety wyrwana nierówno
z licznymi szramami i dziurami
tli się tak niewidocznie że i popiołu
nie będzie na tyle by zrodzić
powstać ulecieć

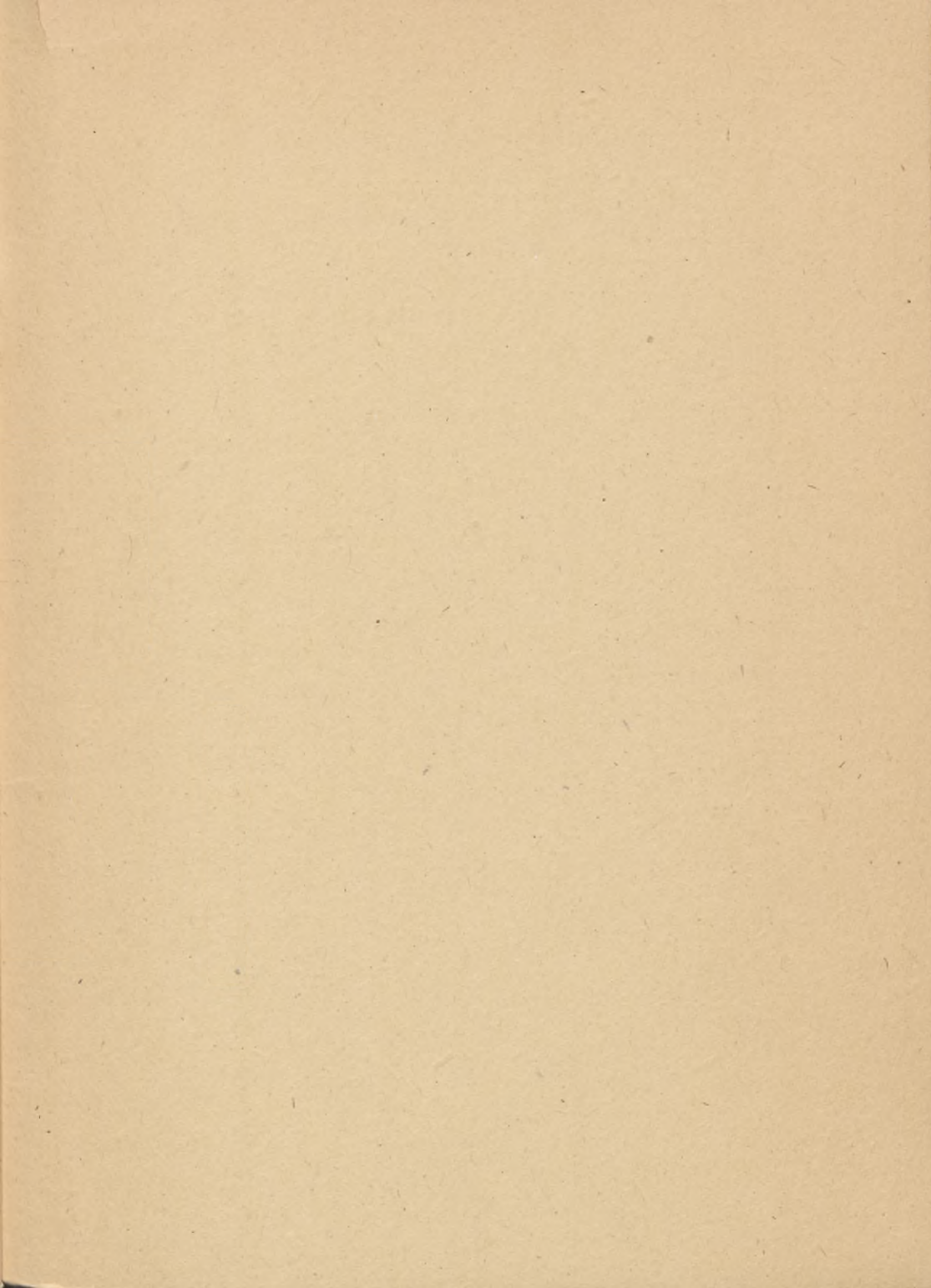
nikogo nie wzruszy odwaga
skamieniały w powietrzu świst bata
zawieszony nad głową tętent konia
patrzę w ślepiea rozpędzonej drogi
łamanie wiatru ziemią wstrząsa
te wydłużone cienie za chwilę się wypalą

w pół słowa milknę w pół drogi przystaję
gdzie wiatr za mną błądzi
gdzie ja błądzę wśród swoich
więc nic nie zmieniam

Ptak śpiewał we wnętrzu świata *****	3
Dokąd droga prowadzi *****	4
Gdybym był pewien *****	5
Moja ojcowizna to przestrzeń *****	6
Głos wołającego na pustyni *****	7
W locie ku ziemi najciszej upada *****	8
Cztery stopnie poniżej zera *****	9
Chciałbyś oblicza swojego *****	10
Gdybym poznał dokładnie *****	11
Nogi pielgrzyma są jak święta księga *****	12
Wracaj do mnie błękicie nieba *****	13
Kto przede mną zagra ten dramat *****	14
Jesteśmy jak krety *****	15
Kiedy kamień przydrożny zaśpiewał *****	16
Otwieram okno *****	17
Chłodno ktoś kiedyś nadał życiu sens *****	18
Zaprotestujmy przeciwko ślepotcie widomych *	19
To co w tobie życie złamie *****	20
Słyszałem krzyk ściętego drzewa *****	21
Gdy zrozumiałem własną obecność *****	22
Powietrze łapię jak ryba *****	23
Miękkość ramion w tańcu motylim *****	24
Pałacu kwitnącej jabłoni *****	25
Brzask przelewa się przez palce *****	26
Siadam przy stole wznoszę mętny toast *****	27
Zostaliśmy sami na placu bitwy *****	28
Upokorzyli galopu tętniącą krew *****	29
To co mnie nagle zaczyna otaczać *****	30
Sarkofagi stojące w szeregu *****	31

WIESŁAW CIESIELSKI

Urodził się 13 maja 1959 roku w Słupsku.

Jest autorem trzech tomów wierszy:

KRAINA MILCZENIA(1986), GŁÓD(1986), BARŁÓG(1989).

Tom wierszy PRZYPOWIEŚCI O WOLNOŚCI jest świadomym i dojrzałym świadectwem kondycji twórczej. Autor znakomicie zdaje sobie sprawę w jakiej materii się obraca i w jakim celu.

CENA ZŁ 1500,-